

TRAYECTO EMERGENTE

TATIANA ABELLÁN
ARMANDO MIGUÉLEZ
LUISA PASTOR
SERGIO PORLAN

TATIANA ABELLÁN

En una línia d'experimentació fotogràfica que ens permet contemplar aspectes de la realitat que s'escapen a la nostra primera impressió comptem amb Tatiana Abellán. Mitjançant la captació d'unes peces que accentuen el detall, retrata l'ull com a clar protagonista; així mateix, l'iris, el llagrimer o la parpella es mostren com a elements de reflexió poètica. Amb gran sobrietat i bellesa, l'artista presenta una particular visió del detall ocular, cabussant l'espectador en el més profund de la mirada relacionada amb el naixement del sentir.

Les seues fotografies hiperrealistes de gran format guarden relació amb l'obra de Martin Jay publicada l'any 1993, Ulls abatuts. En aquesta es parla de la impossibilitat dels ulls per a poder veure i entendre amb total claredat el món modern. Per a poder aconseguir un coneixement total del món que habitem, els nostres ulls necessitarien servir-se de nous instruments de visió. Podríem establir ací una metàfora en què el cansament de la mirada, representat mitjançant la llàgrima, quedaria palès en dos sentits: el primer, pel fet de la incomprensió i de la complexitat del món que ens envolta, la modernitat..., el bé i el mal que aquesta ha ocasionat; el segon, una llàgrima que, desbordada, brota per la impossibilitat de continuar contenint el dolor.

Un primer acostament a les visions plasmades per Tatiana Abellán podria remetre'ns al sentit de la percepció, la qual es basa sobretot en una construcció cultural. La manera com funciona l'ull és parcialment una construcció: processa la llum del nostre entorn; després el cervell comprimeix i digereix la informació. Tanmateix, tendim erròniament a considerar aqueixos sistemes com coses naturals i donades. Si ho comparem amb un caleidoscopi, aquest aparell juga amb el fet que el que veiem pot ser desorganitzat fàcilment, o fins i tot pot transmetre de manera caprítxosa les múltiples formes de veure el món. L'ull amb el seu limitat mecanisme només seria partícip d'una d'aqueixes visions.

Si parlem del dolor, quan aquest sentiment es converteix en un excedent impossible d'assimilar en el nostre interior, és llavors quan sorgeix la llàgrima, que ens allibera i ens fa veure tots aquells sentiments ocults que prenen cos amb aquesta: les pors, les alegries, l'amor, la nostàlgia...

Les peces de Tatiana, descontextualitzades i magnificades pel poder de la imatge en augment, esdevenen belles i sensibles, com si la levedat de l'instant s'apoderara del moment més íntim: la revelació d'un sentiment.

En una línia de experimentació fotogràfica que nos permite contemplar aspectos de la realidad que se escapan a nuestra primera impresión contamos con Tatiana Abellán. Mediante la captación de unas piezas que acentúan el detalle, retrata el ojo como claro protagonista, asimismo el iris, el lagrimal o el párpado se muestran como elementos de reflexión poética. Con gran sobriedad y belleza, la artista presenta una particular visión del detalle ocular, sumergiendo al espectador en lo más profundo de la mirada relacionada con el nacimiento del sentir.

Sus fotografías hiperrealistas de gran formato guardan relación con la obra de Martin Jay publicada en 1993: "Ojos abatidos". En ella se habla de la imposibilidad de los ojos para poder ver y entender con total claridad el mundo moderno. Para poder conseguir un conocimiento total del mundo que habitamos, nuestros ojos necesitarían ayudarse de nuevos instrumentos de visión. Podríamos establecer aquí una metáfora en la que, el cansancio de la mirada, representado a través de la lágrima, quedaría patente en dos sentidos, el primero por el hecho de la incomprensión y de la complejidad del mundo que nos rodea, la modernidad... lo bueno y lo malo que ésta ha ocasionado; el segundo, una lágrima que, desbordada, brota por la imposibilidad de seguir conteniendo el dolor.

Un primer acercamiento a las visiones plasmadas por Tatiana Abellán podría remitirnos al sentido de la percepción, la cual se basa sobre todo en una construcción cultural. La forma en la que funciona el ojo es parcialmente una construcción, procesa la luz de nuestro entorno; luego el cerebro comprime y digiere la información. Sin embargo tendemos erróneamente a considerar esos sistemas como cosas naturales y dadas. Si lo comparamos con un caleidoscopio, este aparato juega con el hecho de que lo que vemos puede ser desorganizado fácilmente, o incluso puede transmitir de forma caprítxosa las múltiples formas de ver el mundo. El ojo con su limitado mecanismo solo sería partícipe de una de esas visiones.

Si hablamos del dolor, cuando este sentimiento se convierte en un excedente imposible de asimilar en nuestro interior, es entonces cuando surge la lágrima, que nos libera y nos hace ver todos esos sentimientos ocultos que toman cuerpo con ella: los miedos, las alegrías, el amor, la nostalgia...

Las piezas de Tatiana, descontextualizadas y magnificadas por el poder de la imagen en aumento, devienen bellas y sensibles, como si la levedad del instante se apoderase del momento más íntimo: la revelación de un sentimiento.

